

**SLŪJBA SFÂNTŪLVI
EVŪIOS NICODIMI
ĀGHIORITŪL DIN
SFÂNTŪL MIŪNTE ATOS**

LA DECERNIA MARE

După obișnuitul psalm se cântă:
Fericit bărbatul..., starea întâi.
La Doamne strigat-am..., se pun
stihirile pe 8.

Glasul al 4-lea:

Locașul harului, călăuzitorul dumnezeiesc cel călăuzit de Duhul Sfânt, slavă negrăită a lui Dumnezeu, darurile imateriale ale unei vieți preastrălucite, trâmbița de Dumnezeu insuflată care trâmbițează în lume cuvântul harului, să-l laudăm după vrednicie pe grăitorul de Dumnezeu Nicodim.

Cu dumnezeiescul Duh luminându-ți inima, sfinte Nicodime, noian de învățături ai adus cu buzele tale Bisericii și cu adăpările harului dat cuvântului tău, părinte, îmbeți pururea, cum spune David, brazdele ei și veselești cu înțelepciunea ta cetele binecinstitorilor.

Ca pe un luminător nou al Bisericii te laudăm pe tine, care o luminezi cu dumnezeieștile tale cuvinte, ca pe un învățător al buneii-cinstiri, ca pe o gură de Dumnezeu înțelepțită a virtuților îndumnezeitoare, ca pe un arătător dumnezeiesc al vieții mai bune și chitară de cântări dulci ca mierea, săvârșind atotsfântă pomenirea ta, sfinte Nicodime.

Glasul al 8-lea.

Îmbelșugatul har al Atot-sfântului Duh sălășluindu-se în sufletul tău, curățindu-l mai înainte cu dăruiri de virtuți te-a făcut organ dumnezeiesc de cuvinte dumnezeiești, O, atot-înțelepte învățăturile tale, sfinte Nicodime, prin care toți suntem puși în rânduială spre o viață mai bună.

Curgere de învățături ai țâșnit ca un izvor cuvântător mai dulce decât mierea și îndulcind inimile credincioșilor, sfinte Nicodime, căci rouă cerească și mană de viață e cuvântul tău, Părinte, hrănindu-i spre creștere duhovnicească pe cei ce citesc cu bună cinstire dumnezeieștile tale cărți, Cuvioase.

Nectar de înțelepciune și cunoștință luând de la Dumnezeu, lărgindu-ți gura sufletului tău cu vederi și cu fapte, te-ai arătat vistierie a toată înțelepciunea și de luminări dumnezeiești, împărțind îndreptare potrivită tuturor celor ce se pleacă cu cucernicie asupra învățăturii tale, Părinte.

Slavă..., **Glasul al 6-lea.**

Strălucitu-ne-a astăzi ca o stea de dimineață pomenirea Cuviosului dascăl Nicodim, cugetătorul celor cerești, luminând cu razele ei Biserica.

Veniți deci, iubitorii cuvintelor lui, să prăznuim în duh și în adevăr, strigându-i: Bucură-te, cel ce prin viață de virtute ți-ai făcut mintea sălaş al Duhului Sfânt! Bucură-te, vistierie însuflețită, în care sunt comori nedeșertate de înțelepciune de multe feluri! Bucură-te, dumnezeiesc vlăstar din Naxos, podoaba Sfântului Munte și călăuza de Dumnezeu înțelepțită a întregii Biserici! Roagă-te, Părinte, pentru sufletele noastre!

Și acum..., **Dogmatica**

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda Preacurată nașterea Ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Același din tine, Preacurată, a ieșit, negrăit întrupându-Se, din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcându-Se pentru noi.....

VOHOD

LUMINĂ LINĂ

Prochimenul zilei

PAREMILE:

Din *Înțelepciunea lui Solomon*,
citire:

(3: 1-9)

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și nu se va atinge de ele chinul. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuți că au murit și ieșirea lor

din această lume s-a socotit pedepsire și plecarea lor de la noi sfărâmare, iar ei sunt în pace. Că de ar fi pedepsiți în fața oamenilor, nădejdea lor este plină de nemurire. Și puțin fiind pedepsiți, cu mari binefaceri vor fi dăruiți, că Dumnezeu i-a ispitit pe dânșii și i-a aflat vrednici de El. Ca pe aur în topitoare i-a lămurit și ca pe o jertfă de ardere de tot i-a primit. Și în vremea cercetării lor vor străluci și ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor neamuri și vor stăpâni popoare și va împărăți peste dânșii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre El vor înțelege adevărul și credincioșii vor petrece în dragoste cu Dânsul. Că har și milă este întru cuviosii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

Din Înțelepciunea lui Solomon,
citire:

(5: 16 - 6: 3)

Dreptii în veac vor fi vii și de la Domnul este plata lor, și purtarea de grijă pentru dânșii este de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăția podoabei și stema frumuseții din mâna Domnului; căci cu dreapta Sa îi va acoperi și cu brațul Său îi va apăra. Lua-va râvna Lui drept armă și va întrarma făptura spre izbândă asupra vrăjmașilor. Îmbrăca-Se-va în platoșa dreptății și-și va pune drept coif judecata cea nefățarnică. Lua-va drept pavază bine întărită sfințenia, va ascuți mânia cumplită drept sabie și împreună cu Dânsul lumea va da război împotriva celor fără de minte. Porni-se-vor bine ochite săgețile fulgerelor și ca dintr-un arc bine

încordat al norilor la țintă vor lovi. Și din mânia lui, ca o praștie, va azvârli noian de grindină. Întărâta-se-va asupra lor apa mării și râurile îi vor îneca vijelios. Va sta împotriva lor Duhul puterii dumnezeiești și ca un vifor îi va vântura pe ei și fărădelegea va pustii tot pământul și răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Auziți dar, împărați, și înțelegeți; luați învățătură, judecători ai marginilor pământului. Luați aminte, cei ce stăpâniți mulțimi și cei ce vă trufiți cu ocârmuirea mulțimii neamurilor, că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea și puterea de la Cel preaînalt.

Din Înțelepciunea lui Solomon,
citire:

(4: 7-15)

Dreptul de va ajunge să se sfârșească întru odihnă va fi. Că bătrânețile sunt cinstite, nu cele de mulți ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor, ci căruntețile sunt înțelepciunea oamenilor, iar vârsta bătrâneților, viața nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit și fiindcă viețuia între păcătoși, a fost mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui, sau viclenia să înșele sufletul lui. Că râvna răutății întunecă cele bune și neînfrânarea poftii schimbă gândul cel fără de răutate. Desăvârșindu-se în scurt timp, dreptul a plinit ani îndelungați; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta Dumnezeu S-a grăbit a-l scoate din mijlocul răutății. Iar popoarele au văzut și nu au cunoscut, nici nu au pus în gând una ca aceasta. Că har și

milă este întru cuviosii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

LĂ LITTE

Idiomelele, Glasul 1.

Veselește-te în Domnul, vestitule Athos, aleasă moștenire a Maicii lui Dumnezeu; căci iată, ca un stâlp de lumină ceresc s-a arătat întru tine purtătorul de Dumnezeu Nicodim, cel răpit de Dumnezeu prin înțelepciune și cu chip dumnezeiesc prin virtuți; căci prin viețuire fără prihană ai moștenit luminările gândirii de sus, și revărsând peste tot razele harului lui, spre faptele luminii îi duci pe cei ce cu străpungerea inimii strigă lui Dumnezeu: Doamne, slavă Ție!

Glasul al 2-lea.

Ăscetic viețuind, ai supus ce e mai rău la ce e mai bun și te-ai unit cu Dumnezeu prin neîncetată rugăciune, sfinte Nicodime, și prin unirea fericită învățându-te în chip nemijlocit cele dumnezeiești, asemenea dumnezeiescului Pavel ai auzit cuvinte de nespus și ai pus în scris cele pe care le-a învățat prin experiență. De aceea ca niște lumini îndumnezeitoare luminează cuvintele tale de la răsărit și până la apus spre luminarea celor ce strigă: Doamne, slavă Ție!

Glasul al 3-lea.

Luminând cu înțelepciunea te-ai arătat organ al teologhisirii și tainic scriitor al vieții în Duhul, căci precum ai făptuit înveți, și cuvântul scurt de la părinți l-ai desfășurat în multe feluri, cum spune Isaia, cu puterea cuvântului făptuitor și frumusețea înțelepciunii de Dumnezeu dăruite, mult-înțelepte Nicodime; căci har dumnezeiesc s-a revărsat de pe buzele tale și te-a arătat scriitor al celor de negrăit spre mântuirea celor ce strigă: Doamne, slavă Ție!

Glasul al 4-lea.

Ea un crin primăvărativ revărsând în adierea Duhului mireasma vieții din rai sunt cărțile tale de Dumnezeu insuflate, atotfericite Nicodime; căci prin curată viețuirea ta te-ai făcut bună-mireasmă a lui Hristos și prin florile cuvintelor tale alungi duhoarea patimilor. Căci ca niște cupe de miruri ne înmiresmează prin scris cunoașterea virtuților și rigoarea dogmelor dumnezeiești, spre mântuirea celor ce strigă: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Glasul al 4-lea.

Pe preaînțeleptul între cuvioși și cuviosul între dascăli, pe marele Nicodim să-l fericim

după datorie, mulțimile binecredincioșilor; căci ajungând neprihănit prin asceză, s-a făcut gură a Duhului și asemenea lui David a grăit în adunare multă dumnezeiască înțelepciune, prin care a povățuit sufletele ortodocșilor să gândească și să caute cele de sus și a fulgerat oștirile ereticilor, fiindcă în tot pământul a ieșit graiul lui spre slava lui Hristos Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre.

Și acum..., **a Născătoarei.**

Din toate primejdiile păzește-te pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

LA STIHODĂDĂ

Stihurile sfântului glasul al 5-lea:

Podobie: *Bucură-te cămara...*

Bucură-te, frumusețea monahilor, odraslă aleasă a insulei Naxos, bună podoabă a Athosului, limbă preadulce și de Dumnezeu grăitoare care grăiește și scrie în Duhul dumnezeiesc cuvintele învățaturii cerești, care tâlcuiește tuturor înțelesurile cu anevoie de înțeles ale celor sfinte și deschide înțelesul vederilor negrăite spre lărgimea unei cunoașteri mai bune, sfinte părinte Nicodime, vistierie

însuflețită a unei gândiri de Dumnezeu dăruite.

Stih: *Gura mea va grăi înțelepciune și cugetul inimii mele pricepere (Ps.48.3).*

Bucură-te, vasul înțelepciunii, comoara teologisirii adevărate, slava ortodocșilor, care ai biruit cu înțelepciune meșteșugirile ereticilor, chitara dogmelor credinței, săditorul purtărilor neprihănite și dascălul binecinstitorilor, înălțimea cunoașterii dumnezeiești, adâncul înțelepciunii, noianul neistovit al înțelesurilor duhovnicești, sfinte părinte Nicodime, cel care ceri tuturor luminarea dumnezeiască.

Stih: *Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte. (Ps.111. 1)*

Bucură-te, luminătorul nou, strălucit și mult luminos al Bisericii lui Hristos, gura teologilor, râvnitorul zelos și fierbinte al predaniilor dreptei credințe, desfășurarea Scripturilor, lămurirea celor ascunse, cel ce vindeci cu cuvântul harului bolile pierzătoare ale sufletelor, lira prearmonioasă și harfa cu dulce glas a imnelor dumnezeiești, cuvioase părinte Nicodime, înduplecă-L pe Hristos să dea iertare de greșeli celor ce te cinstesc pe tine.

Slavă... **glasul al 8-lea.**

Plugărind frumos cuvântul învățurii, aduci Bisericii roade de viață nemuritoare, de Dumnezeu grăitorule Nicodime, căci ca niște pomi mereu înfloriți în revărsările apelor harului de Dumnezeu întipăritele tale scrieri ne aduc pururea cunoașterea mântuitoare, prin care izbăvindu-ne din amarăciunea patimilor, ni se dă de către Hristos pace și mare milă.

Și acum..., **a Născătoarei.**

Fecioară nenuntită, care ai zămislit în chip negrăit pe Dumnezeu cu trup, Maică a Dumnezeului Celui Preaînalt, primește cererile rugătorilor tăi, Preacurată, care dăruiești tuturor curățire de greșeli; și primind acum rugăciunile noastre, roagă-l să ne mântuim toți.

Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule...,
Tatăl nostru...

TROPARELE.

Glasul al 3-lea.

Cu harul înțelepciunii împodobit fiind, sfinte părinte, trâmbiță de Dumnezeu grăitoare și călăuzitor al virtuților te-ai arătat, Nicodime de Dumnezeu grăitorule; căci

tuturor ai predat învățăturile mântuirii, arătând luminarea curăției vieții prin bogăția cuvintelor tale dumnezeiești, prin care ai strălucit ca o lumină lumii.

ĂLȚĂL, glas 1.

Pe luminătorul Athosului, odrasla Naxosului și învățătorul de Dumnezeu insuflat al întregii Biserici, pe Nicodim cel plin de înțelepciune dumnezeiască să-l cinstim credincioșii, căci cerești învățături izvorăște celor ce strigă: Slavă lui Hristos Celui ce te-a slăvit pe tine! Slavă Celui ce te-a încununat pe tine! Slavă Celui ce prin tine cele de folos ne dăruiește.

Dacă se face priveghere, la litie se cântă troparul Sfântului de două ori, (unul din ele sau câte unul pe rând) și Născătoare de Dumnezeu o dată.

LA ȚTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul Sfântului (de două ori) Slavă..., Și acum., al Născătoarei.

După Catisma întâi, se cântă sedeaľna:
Glasul 1.

Corurile monahilor s-au adunat cu evlavie să prăznuiască sfântă pomenirea ta, Nicodime cuvioase, dascăle al bunei-cinstiri; binecuvăntează-i de sus pentru că sărută cu credință preasfântul tău creștet, de Dumnezeu înțelepțite.

Slavă...,

Eu razele dumnezeieștii înțelepciuni luminat fiind, ai aflat comoară de cuvinte sfinte, Nicodime cuvioase, dascăle al bunei-cinstiri, prin care ne povățuiești spre urcușul vieții și strălucirii ascunse în Hristos, atotfericite.

Și acum..., a Născătoarei.

Lăudând ca David în cântări cu dulce sunet multele tale măreții, Curată, sfântul Nicodim Aghioritul a strigat ție: Bucură-te, binecuvântată Marie, care nu știi de nuntă, punte a lumii spre Dumnezeu Mântuitorul și ajutorăoare a Athosului.

După Catisma a doua, Sedealna,
glasul al 4-lea.

Pajiște preabine-înmiresmată a insuflatelor de Dumnezeu Scripturi te-ai arătat, sfinte Nicodime, prin viața ta curată și

ai învățat taina lor prin răpire dumnezeiască; căci desfătându-te zi de zi de cugetarea la ele, ai dăruit mireasma cunoașterii cerești, prin care îi veselești, părinte, pe cei ce te fericesc pe tine.

Slavă...,

În chip cuvios și virtuos ai trăit, înțelepte, și pe toți i-ai uimit cu înțelepciunea ta, Nicodime cuvioase, veselia ortodocșilor, iar cu cuvântul tău ai surpat neghioabele meșteșugiri ale cacodocșilor, de aceea cinstim pomenirea ta cea de peste an.

Și acum..., a Născătoarei.

Fără sămânță ai zămislit pe Făcătorul a toate, fără stricăciune ai născut din sângele tău pe Hristos Dumnezeu nostru; de aceea avându-te pe tine început al mântuirii, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, ca pe ocrotitoarea noastră și mărim cu credință slava ta, Precurată.

POLIELEU Robii Domnului...

MĂRIMURILE:

Stih 1: *Ășteptând am așteptat pe Domnul și El a căutat spre mine și a auzit rugăciunea mea (Psalm 39: 1-2).*

Fericimu-te pe tine, Cuvioase Părinte Nicodim, și cinstim

sfânta pomenirea ta, iubitorule al rugăciunii, povătuitorule al călugărilor și împreună vorbitorule cu îngerii.

Stih 2: *Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit din lipsa untdelemnului (Psalm 108: 23).*

Stih 3: *Pentru cuvintele buzelor Tale, eu am păzit căi aspre (Psalm 16: 4).*

Stih 4: *Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu și m-ai încins cu veselie (Psalm 29: 11).*

Veniți toate cetele călugărilor să mărim pe Nicodim Părintele nostru, zicând: pe lauda Sfântului Munte Athos.

Stih 5: *Să știți că minunat a făcut Domnul pe cel cuvios al Său (Psalm 4: 3).*

Stih 6: *Cântați Domnului cei cuvioși ai Lui și laudați pomenirea sfințeniei Lui (Psalm 29: 4).*

Slavă..., **glasul 1:**

Slavă Ție, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ție, Dumnezeule.

Și acum..., **același glas:**

Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine, zicând: Și prin tine cu noi.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ție, Dumnezeule (de trei ori)!

Sedelnele după polieleu;
Glasul al 8-lea

Cu înțelepciunea dumnezeiască îmbogățindu-te, ai aflat in

vistieria inimii tale bogăția duhovnicească a toată cunoașterea și te-ai arătat dătător de hrană hrănind cu cuvântul harului sufletul și gândirea drept credincioșilor; drept pentru care punând în rânduială purtările oamenilor, ai arătat tuturor luminarea mântuirii, de Dumnezeu purtătorule Nicodime. Roagă pe Hristos Dumnezeu iertare de greșeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfânta pomenirea ta.

Slavă..., **Și acum..., a**
Născătoarei.

Dând lui Hristos Dumnezeul nostru trup fără schimbare în chip mai presus de fire din preacuratul tău sânge, Fecioară, făcut om pentru milostivirea milei, la viața dintru început ne-ai adus omorând șarpele cu nașterea ta, preacurată. De aceea primind harul tău cu recunoștință îți înălțăm pururea cântări de mulțumire, Născătoare de Dumnezeu, strigând către tine: Roagă pe Fiul și Dumnezeul tău iertare de greșeli să dăruiască celor ce scapă cu dor la acoperământul tău, Stăpână.

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea:

PROCHIMENUL,

Cinstită este înaintea
Domnului moartea cuvioșilor
Lui (Ps. 115: 6).

Stih: *Fericit bărbatul care se teme de
Domnul; întru poruncile Lui va voi
foarte. (Ps. 111, 1).*

Toată suflarea.

Evanghelia de la Luca (VI, 17-23): În
vremea aceea a stat în loc șes Iisus
și... (caută la 6 decembrie).

Psalmul 50

Slavă..., **glasul 2:**

Pentru rugăciunile cuviosului
tău Nicodim, Milostive,
curățește mulțimea greșelilor
noastre.

Și acum...,

Pentru rugăciunile Născă-
toarei de Dumnezeu, Milostive,
curățește mulțimea greșelilor
noastre.

Stih: *Miluieste-ne, Dumnezeule,
după mare mila Ta și după
mulțimea îndurărilor Tale
curățește fărădelegile noastre.*

Și idiomela, glasul 6:

Noul lucefăr al Bisericii și
dumnezeiesc dascăl al
monahilor, Nicodim de
Dumnezeul primitul, săvârșind
buna alergare a virtuții urcă la

cereștile locașuri, iar pe cei ce
prăznuiesc cinstită pomenirea sa
îi răsplătește cu binecuvântări
părintești și cere pentru toți
mare milă.

CANOANELE

**Al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe
6 și două ale sfântului, pe 8.**

Cîntarea I-a,

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

glasul al 4-lea:

Irmos:

Deschide-voi gura mea și se va
«umplea de Duh, și cuvânt
«răspunde-voi Împărătesei
«Maici; și mă voi arăta luminat
«prăznuind și voi cânta
«minunile ei, bucurându-mă. »

Comoară și noian neistovit de
haruri fiind, Stăpână, picură-mi
și mie un strop de cunoaștere, ca
împreună cu îngerul să-ți strig
cu trâmbiță de cântări: Bucură-
te, surprare a blestemului,
bucură-te, Stăpână a lui
Dumnezeu Mireasă, izbăvirea
lumii, bucură-te atotnepătată,
care ai izvorât viața veșnică +și
ai omorât iadul cu nașterea ta,
bucură-te!

Palat al puterii Tatălui,
bucură-te, preacurată, iatacul
neîntinat al Ziditorului, bucură-
te, preastrălucită cămară de
nuntă a slavei, bucură-te, chipul

lucrător al slavei dumnezeieștii întrupări.

Toiag care ai înflorit pe Săditorul a toată făptură, bucură-te, ceea ce nu știi de nuntă, bucură-te, viță care ai odrăslit ciorchinele frumos din care țâșnește vinul cunoștinței.

**Canonul întâi al Sfântului Nicodim.
Același glas și irmos.**

Treime de o ființă, părinte, Fiule și Duhule Sfinte, dă-mi înțelepciune să laud strălucit pe dumnezeiescul Nicodim cel ce te-a slăvit cu cuvintele, învățăturile și faptele, Doamne.

Mintea cea cerească, vasul cu mir al Duhului, dumnezeiescul Nicodim pe noi toți ne cheamă să săvârșim pomenirea lui cea de peste an; să alergăm toți cinstindu-l.

Qmorând cugetul trupului tău prin asceză, sfinte Nicodime, ai supus ce e mai rău la ce e mai bun și te-ai arătat vas de mult preț al harului.

Al Născătoarei.

Bogat fiind dumnezeiescul Nicodim în tăria și lumina de la tine, Stăpână, preadumnezeiesc și întreg purtător de Dumnezeu s-a arătat în Athos în anii din urmă.

**Al doilea canon al sfântului Nicodim
Glasul al-8-lea.**

Cu lumina ta, de lumină dăătorule Doamne, luminează-mi mintea și cuvânt dă-mi, Cuvinte, în buzele mele să cânt cu strălucire laudă vrednică dumnezeiescului Nicodim, minunatul Tău slujitor.

Curata ta viețuire, cuvioase, sălaș al luminii te-a arătat în Athos, stâlp cu totul de lumină și sfeșnic prealuminos, revărsând în lume învățăturile nemuririi, de Dumnezeu grăitorule părinte Nicodime.

Slavă...,

Cuvântul cel dumnezeiesc al Legii lui Dumnezeu desfășurându-l, cuvioase, cu limbă de Dumnezeu insuflată, noian de înțelesuri și bogăție de cunoaștere dumnezeiască ai făcut să plouă cu multă înțelepciune Bisericii ca pe o mană cerească, părinte.

Și acum...,

Izvorule nedeșertat al dumnezeieștilor curgeri hrănitore de suflet, Stăpână, țâșnește sufletului meu apă săltătoare spre viața veșnică, ca să sting, Fecioară, cărbunii păcatului și să mă umplu de luminare imaterială.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:**Irmos**

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare
 «de Dumnezeu, izvorul cel viu și
 «îndestulat, care s-au împre-
 «unat ceată duhovnicească
 «întărește-i, întru dumneze-
 «iască mărirea ta, cununilor
 «măririi învrednicindu-i.»

Munte umbros și dumnezeiesc,
 din care a venit la noi împăratul
 făpturii și l-a aflat pe Adam pe
 munții pierzaniei, bucură-te,
 curată Fecioară-Maică.

Bucură-te, ploaie care reverși
 vindecări oamenilor; bucură-te,
 izvor nedeșertat din care ne-a
 țâșnit apă sălătoare spre viața
 veșnică.

Bucură-te, Fecioară, vas de aur
 care ai lucrat fără sămânță lumii
 ca o mană cerească Pâinea vieții;
 bucură-te, sfeșnic atotluminos al
 strălucirii Tatălui.

Tăbliță a noului legământ în
 care S-a scris Întrupându-Se
 Săpânul a toate, te laudăm
 strigând: Bucură-te, plinirea
 Legii și lauda Prorocilor.

Primul canon al sfântului.

Vmplutu-te-ai de lumină
 cerească curățindu-ți mintea,
 sfinte Nicodime, și ca un
 luminător atotluminos ai

strălucit Bisericii în anii din
 urmă spre câștigul bine-
 cinstitorilor.

Harul dumnezeieștilor tale
 cuvinte a strălucit în tot
 pământul ca un fulger ceresc,
 curățând purtările oamenilor și
 ducându-i la lumina poruncilor
 Ziditorului.

Sfășnic al gândirii dumne-
 zeiești, trâmbița răsunătoare a
 lui Dumnezeu, limbă de
 Dumnezeu grăitoare, laudat fie
 după datorie astăzi în cântări
 dumnezeiești de Dumnezeu
 grăitorul Nicodim.

Al Născătoareii.

Locaș purtător de lumină și
 scaun în chip de foc al lui
 Dumnezeu te-ai arătat, Stăpână
 binecuvântată, purtându-L în
 pântece cu trup; și pe mine
 luminează-mă cu strălucirea
 slavei Tale.

Al doilea canon al sfântului.

Curățindu-ți prin înfrânare
 încordată sufletul și trupul de
 noroiul oricărei împătimirii, ai
 plugărit harurile nepătimirii, de
 Dumnezeu înțeleptite Nicodime,
 și prin cuvântul tău pe toți îi
 îndemni spre dobândirea
 acestora.

Împodobit fiind cu virtuțile ni
 te-ai arătat învățător de Dumne-

zeu purtător al tainei vieții celei ascunse în Hristos, Nicodime fericite, ducând sufletele noastre spre taina urcușurilor dumnezeiești.

Slavă...,

Hintea ta luminându-ți prin strălucirea Mângâietorului, iar mâna ta mișcată fiind de Acesta, ne-ai pus învățături cerești în multe cărți sfinte, Nicodime cuvioase.

Și acum...,

Preaslăvită Marie, Fecioară împărăteasă a toate, care ai născut pe Dumnezeu în chip netâlcuit, sufletul meu cel stricat de patimi vindecă-l și dă-mi să văd întoarcerea cea mântuitoare.

Catavasi: "Pe ai tăi cântăreți..."

SEDEALNA, glasul al 5-lea:

Gură de Dumnezeu insuflată a dumnezeiescului Duh, liră prearmonioasă a cântărilor cerești, podoaba monahilor de la Athos, scriitorul de Dumnezeu purtător al înțelepciunii lui Dumnezeu, de Dumnezeu înțelepțitul Nicodim să fie laudat în armonii ca un adevărat slujitor al lui Hristos.

Slavă..., Și acum...,

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ajutătoarea lumii, în vreme de nevoi ajută-i

totdeauna pe cei ce aleargă la a ta ocrotire și ferește de orice vătămare moștenirea ta, curată, care la al tău ajutor aleargă totdeauna, Stăpână.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cel ce șade în slavă pe scaunul
«Dumnezeirii, pe norul cel ușor,
«a venit Iisus, cel cu totul
«dumnezeiesc, din preacurata
«Fecioară și a mântuit pe cei ce
«strigă: Slavă puterii Tale,
«Doamne. »

Sfeșnicul cel purtător de lumină care ai fulgerat tuturor în chip de muritor lumină cea neapropiată, bucură-te, Fecioară, dimineață neînserată, care ai strălucit Soarele dreptății.

Poartă a mântuirii te-ai arătat celor ce-ți strigă Bucură-te!, vas de mir care ai purtat în pântec pe Cuvântul Unsul lui Dumnezeu, Care dă bunamireasmă a nescricăciunii celor ce prin neascultare și-au plugărit moartea.

Bogăție de viață curgătoare a darurilor cerești, bucură-te, împărțitoare a bunătații, obârșie de dumnezeire, bucură-te, cămara de nuntă a bunăvoirii dumnezeiești, ceea ce nu știi de

nuntă, prin care s-a șters stricăciunea.

Primul canon al sfântului.

În cugetarea la legea lui Dumnezeu și la cuvintele Duhului zăbovind zi și noapte, sfinte Nicodime, te-ai arătat pom roditor lângă ape, aducând drept rod cunoașterea mai bună a harului dumnezeiesc.

Vesel în purtări, părinte, plăcut la vedere, dulce în cuvânt, de Dumnezeu înțelept în îndemnuri te-ai arătat, sfinte, celor ce veneau la tine împărțind tuturor învățături dumnezeiești.

Înlemnește mințile credincioșilor, părinte sfinte, de înălțimea și adâncimea, lățimea și lărgimea comorii de har a înțelepciunii tale, Nicodime, că te-ai arătat tuturor noian de cunoaștere de tot felul.

Al Născătoarei.

Cer pe pământ mai înalt decât cerurile te-ai arătat, Fecioară preasfântă, ținând în mâini ca un prunc pe Făcătorul cerului și al pământului, venit pentru milă să ne înalțe la cetatea cea cerească.

Al doilea canon al sfântului.

Chitară melodioasă și cu dumnezeiesc sunet a limbii tale, te-a insuflat Dumnezeu, sfinte Nicodime, a lăuda în glasuri

preadulci și cântări armonioase vestitele izbânzi ale cuvioșilor veselind inimile binecinstitorilor.

Mană a vieții, miere țâșnită din piatră, rouă dumnezeiască pogorâta pe pământ de la Duhul Sfânt este cuvântul tău, sfinte Nicodime, învățătorule al tainei celor cerești, hrănind, veselind și rourând inimile celor ce se pleacă cu credința peste cărțile tale.

Slavă...,

Dulceața dumnezeiescului har revărsându-se în preacurată inima ta, cuvioase, s-a strâns prin cinstitele tale buze comoară în cărțile tale sfinte, Nicodime, îndulcind și fermecând pe toți cei care citesc cu credință cărțile tale, cuvioase.

Și acum...,

Roagă-L pentru noi pururea, Născătoare de Dumnezeu, singura Pururea Fecioară, pe Cel care a ieșit din preacuratul tău sânge, să se îndure de cei pe care i-a zidit și să dea tuturor dezlegare de greșeli și părășia luminii celei veșnice.

Catavasi: "Cel ce șade în slavă..."

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de «dumnezeiască mărirea ta; că

«tu, Fecioară neispită de
«nuntă, ai avut în pânțe pe
«Dumnezeu Cel peste toate și ai
«născut pe Fiul Cel fără de ani,
«Cel ce dăruiește pace tuturor
«celor ce te laudă pe tine».

Izbăviți fiind prin nașterea ta de osânda cea de demult, bucură-te strigam cu bucurie, bucură-te, Fecioară, care ai împăcat cu împăratul a toate Dumnezeu nostru pe cei surpați prin amăgirea șarpelui.

Înflorind, preacurată, ca o pajiște de Dumnezeu sădită, Floarea cea frumoasă și înmiresmata, pe Cel ce a înfrumusețat pământul cu flori, de mireasmă dumnezeiască i-ai umplut pe cei care-ți strigă: Bucură-te, miros dumnezeiesc.

Sion cu multe nume, bucură-te, Fecioară Stăpână, cetate a marelui Împărat, despre care s-au grăit cu înțelepciune lucruri străine; bucură-te, cea care ne-ai deschis poarta cea cerească și desfătarea nesticăcioasă.

Rug nears bucură-te, Fecioară preacurată; bucură-te, cea care ai omorât iadul, ca una care ai născut pe Împăratul vieții, Care prin moarte și pătimiri a țâșnit tuturor nepățimire și viață.

Primul canon al sfântului.

Învățături dumnezeiești ai țâșnit, sfinte Nicodime, ca un râu al Dumnezeului Celui Viu și ca un pârâu de desfătare cu curgerile cuvintelor tale veselești pururea toată Biserica Ortodoxă a lui Hristos, înțelepte.

Ca isihast ai viețuit, Nicodime, în trezvia inimii și înfrânare și în cugetarea de Dumnezeu insuflatelor Scripturi, și te-ai întraripat cu mintea spre luminările Duhului cele mai presus de minte.

Luptele mucenicilor laudând și nevoițele cuvioșilor, pe ale căror urme ai pășit ducând pe pământ viața îngerească, după vrednicie ai fost preaslăvit cu aceștia, cuvioase.

Al Născătoarei.

Cort cu totul de lumină a lui Dumnezeu Atotțiitorul, Născătoare de Dumnezeu plină de har, sufletul meu cel întunecat luminează-l și vas curat al Celui ce a strălucit din tine arată-l, Maică lui Dumnezeu.

Al doilea canon al sfântului.

Sporirile virtuților și cugetările dumnezeiești le zugrăvești în chip potrivit, sfinte Nicodime, într-o carte sfântă, căreia i-ai

pus numele potrivit care vine din faptele tale.

Cu plugăria cuvântului rezezi rădăcinile patimilor, sfinte Nicodime, și cultivi cu înțelepciune, părinte, sămânța mântuitoare a poruncilor lui Dumnezeu în brazdele sufletelor, ca un preadumnezeiesc slujitor al lui Dumnezeu.

Slavă...,

Meșteșugul unui război nevăzut cu puterile întinericului descoperi tuturor, sfinte Nicodime, ca unul care ai biruit în el și pe noi ne îndrumi cu sfătuiri împotriva patimilor și demonilor, părinte sfinte.

Și acum...,

Fecioară Maică, ceea ce ai purtat în pântec în chip negrăit pe Dumnezeu Cuvântul, păzește și acoperă de toată nevoia și vătămarea această turmă a ta, vestitul Munte al Athosului, cum ai făgăduit în bunătatea ta.

Catavasie: Spaimantatu-s-au toate...

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-a proorocul Iona, mai
 «înainte închipuind îngroparea
 «Ta cea de trei zile în chit,
 «rugându-se; Din stricăciune
 «mă mântuiește, Iisuse,
 «Împăratul Puterilor. »

Mir ceresc ai născut, care umple de bună-mireasmă tot pământul, bucură-te, vasul harului, bucură-te, dumnezeiesc alabastru al nesticăciunii.

Palat însuflețit te-ai arătat, curată și chivot de sfințire al Atotțiitorului, de aceea îți cântăm: Bucură-te, locaș preacinstit al slavei dumnezeiești.

Râul plin și curgător al apelor Duhului, bucură-te, din care se adapă cu curgeri dumnezeiești toată lumea care-ți strigă: Bucură-te!

Buna-cuviință a îngerilor, bucură-te, slava prorocilor, întărirea cuvioșilor, bucură-te, cununa mucenicilor și scăparea celor deznădăjduiți.

Primul canon al sfântului.

Soare nou arătat te-ai arătat Bisericii lui Hristos, Nicodime, luminând pururea plinătatea ortodocșilor cu razele cuvintelor și îndemnurilor tale.

Mare dascăl te-ai arătat, Nicodime, ca unul care ai făcut și ai învățat voia lui Dumnezeu; de aceea de mari cinstiri te-ai învrednicit de la Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Preadumnezeiesc în virtuți și preaințelept în cuvânt și înțelepciune te-ai arătat în Athos, ducând mintea

monahilor spre taina celor mai desăvârșite, de Dumnezeu înțelepțite.

Al Născătoarei.

Sfeșnic cu șapte lumini al luminii dumnezeiești, bucură-te, Pururea Fecioară, care luminează cu strălucirile lui de taină pe cei ce-ți strigă cu cucernicie: Bucură-te!

Al doilea canon al sfântului.

Viață fără de prihană ducând în liniștirea minții și curățirii dumnezeiești, te-ai arătat gură a învățaturii Scripturilor și Părinților.

Cu tăria iubirii de Dumnezeu înzdrăvenindu-ți, părinte, neputința trupului, viața și-ai cheltuit, Nicodime cuvioase, pentru aproapele, scriind învățăturile vieții.

Slavă...,

Țășnirea curgerilor cuvântătoare revărsate din buzele tale, sfinte Nicodime, pururea adapă gândirea noastră spre rodire de fapte de virtute, părinte.

Și acum...,

Bucuria îngerilor și ajutătoarea oamenilor, binecuvântată curată, singura pururea fecioară, ajută-ne pururea în nevoi și în tot felul de necazuri.

Catavasie: "Înțelepții de Dumnezeu..."

CONDĂC, glasul al 8-lea:

Cea un preabun învățat în viața virtuoasă și dascăl purtător de Dumnezeu al buneicinstiri te cinstește Biserica Ortodoxă; căci primind din cer darul harului, prin dumnezeieștile tale scrieri îi luminezi.

ICOS

Înger prin purtări și mare în cunoștință te-ai arătat în Athos, sfinte Nicodime, căci având viață îngerească, cu glas îngeresc ai lămurit scrierile Părinților, prin care îi luminezi pe cei ce strigă:

Bucură-te, buna podoabă a Naxosului; bucură-te, făclia Athosului.

Bucură-te, lămurirea dogmelor Părinților; bucură-te, tâlcuirea cuvintelor sfinților.

Bucură-te, înălțime de chibzuință și râu de înțelepciune; bucură-te, adânc de cunoștință dumnezeiască și vistierie de iubire.

Bucură-te, că te-ai arătat scriitor purtător de Dumnezeu; bucură-te, că ești tâlcuitor grăitor de Dumnezeu.

Bucură-te, sfeșnic al purtărilor de cuviință; bucură-te, foc al strălucirii de sus.

Bucură-te, prin care se întăresc credincioșii; bucură-te, prin care se înpăimântă vrăjmașii.

Bucură-te, părinte Nicodime.

SINAXAR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Preacuviosului de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Nicodim Aghioritul, preaînțeleptul dascăl al Bisericii din Sfântul Munte Athos.

Stih:

Biruință dă, Nicodime, poporului credincios

Cuvântul tău cu Duh dumnezeiesc;

În a paisprezecea zi Nicodim a fost luat de aici.

Acest luceafăr strălucitor al Bisericii a răsărit în 1749, în insula Naxos din arhipelagul Cicladelor.

Părinții săi, pioși și cu frică de Dumnezeu, i-au dat numele Nicolae la Sfântul Botez și îl încredințară preotului satului ca să-l învețe să citească. Spre deosebire de ceilalți copii, nu-i plăceau jocurile zgomotoase, dedicându-și timpul liber lecturilor.

Fusese înzestrat de Dumnezeu nu numai cu o inteligență vie ci și cu o memorie ieșită din comun, care îi permitea să rețină pe dată tot ceea ce citea și să repete apoi totul fără nici o greșală. Trimis la Smirna la vârstă de 16 ani pentru a urma

învățătura dascălului Ierotei la Școala Evanghelică, se făcu plăcut tuturor învățătorilor și confrăților pentru blândețea sa și rafinamentul deprinderilor sale. În afara Literelor profane și a diferitelor discipline ale științelor sacre, mai învață latină, franceză și ajunse să stăpânească greacă veche, ceea ce îi permise să îndeplinească misiunea pe care i-o pregătise Dumnezeu; să facă accesibile poporului grec ortodox aflat sub asuprire comorile Tradiției Bisericii.

După patru ani de studii la Smirna, cum turcii îi omorau pe grecii din regiune, în urma campaniei militare rusești el fu constrâns să se întoarcă la Naxos, patria sa. Îi întâlni acolo pe călugării Grigore, Nifon și Arsenie, exilați din Sfântul Munte din cauza controverselor "Colivelor", iar aceștia îi treziră dragostea pentru viața monahală și îl inițiară în practica ascezei și a rugăciunii interioare. Aceștia i-au spus că la Hidra locuia un om de o mare virtute, cunoscător în doctrina Părinților Bisericii, Mitropolitul Macarie din Corint.

Nicolae se duse la el, cum se duce cerbul însetat la izvorul apelor și găsi în jurul Sfântului Ierarh o mare comuniune de gândire și

de aspirații în ceea ce privea necesitatea de a tipări de urgență și de a traduce izvoarele tradiției bisericești. Acolo îl cunosc și pe renumitul sihastru Silvestru din Cezareea, care trăia într-o chilie retrasă nu departe de oraș. Acest om sfânt îi făcu elogiul plăcerii vieții singuratice cu asemenea ardoare, încât Nicolae se hotărâ să nu mai zăbovească și să ia jugul ușor și blând al lui Hristos. Luând scrisori de recomandare din partea lui Silvestru, se îmbarcă spre Muntele Athos (1775).

Intră mai întâi în Mănăstirea Dionisiu, unde repede ia haina monahicească sub numele de Nicodim. Numit secretar și lector, deveni la scurt timp modelul tuturor fraților, atât în ascultările pe care le înfăptuia cu supunere și fără să cârtească, precum și în sârguință pe care o demonstra în rugăciune și asceză. Înainta în virtute cu fiecare zi, făcând carnea trupului să se supună minții și pregătindu-se astfel luptelor vieții isihaste. Trecură doi ani, când, Sfântul Macarie din Corint, în vizită la Sfântul Munte, îl însărcină pe Nicodim cu revizuirea și pregătirea pentru tipărire a Filocaliei, această enciclopedie ortodoxă a

rugăciunii și a vieții spirituale. Tânărul călugăr se retrase într-o chilie la Karyes pentru a îndeplini această sarcină demnă de marii învățători ai isihiei și care cerea o cunoaștere profundă a științei sufletului. Făcu la fel pentru Everghetinos și pentru Tratatul despre deasa împărtășire, redactat de Sfântul Macarie, dar pe care îl îmbogăți în mod considerabil. După ce termină această lucrare, se întoarse la Mănăstirea Dionisiu dar contactul cu Părinții Filocaliei, precum și exercițiul intens al Rugăciunii lui Iisus, îi treziseră gustul de a i se dedica cu totul.

Cum auzise vorbindu-se de Sfântul Paisie Velickovski, care conducea o mie de călugări în Moldova în această sfântă activitate a minții îndreptate către inimă, el încercă să li se alăture. Dar prin pronia lui Dumnezeu o furtună îl împiedică să își atingă scopul. Revenit la Muntele Athos și arzând de dorința de a se consacra rugăciunii în liniște totală, nu se mai întoarse la Dionisiu, ci se retrase într-o chilie în apropiere de Karyes, apoi la schitul Kapsala, dependentă a mănăstirii Pantocratorului, într-o sihăstrie închinată Sfântului Atanasie,

unde copia manuscrise pentru a-și acoperi nevoile de zi cu zi. Cum aici putea să se dedice zi și noapte, fără să se împrăștie, rugăciunii și meditației Sfinților Părinți, el urcă repede treptele Scării spirituale. La puțin timp, bătrânul Sfânt Arsenie din Peloponez, pe care îl cunoscuse la Naxos, putu să se întoarcă la Athos și veni să se instaleze în schit. Nicodim renunță atunci de bună voie la singurătatea sa, pentru a profita de binefacerile ascultării, și deveni discipolul acestuia. Numai ce terminară construcția unei noi chilii și, tulburați în liniștea lor, hotărâră să se retragă în insula pustie și aridă Skyropoula, în fața de Eubea; (1782). Dar în fața dificultăților pentru a-și asigura cele necesare existenței, Arsenie plecă în altă parte, lăsându-l singur pe Nicodim. Acolo, la cererea vărului său, Episcopul lerotei din Euripos, Sfântul redactă capodopera sa; Manualul sfaturilor celor bune, despre păstrarea simțurilor și a gândurilor, și despre activitatea minții. În vârstă de numai 32 de ani, fără cărți și fără note, neavând ca sursă de inspirație decât comoara impresionantei sale memorii și neîncetatul său dialog cu Dumnezeu, el expuse

în această lucrare esența întregii doctrine spirituale a Părinților, ilustrată cu un mare număr de citate, însoțite de referințele lor exacte. În această lucrare el ne învață cum să eliberăm inteligența, mintea ("nous") de lanțul care o leagă de plăcerile simțurilor, pentru a-i permite să se înalțe, prin rugăciunea interioară (sau "rugăciunea inimii"), la "plăcerile" spirituale ale contemplației. În timpul acestui sejur în insula pustie, Sfântul înfruntă violente atacuri ale demonilor, care încercau să îl alunge de acolo. Spre deosebire de atitudinea sa temătoare din tinerețe, când nu îndrăzneau să doarmă cu ușa închisă, acum când spiritele întunericului veneau să șoptească la fereastra lui, el nu își ridica privirea din carte decât pentru a râde de încercările lor neputincioase.

După un an petrecut la Skyropoula se întoarse la Athos, primi acolo Marea Schimă călugărească și obținu chilia Sfântului Teonas la Kapsala. Acceptă să primească un discipol, lerotei, și se consacră mai mult că niciodată scrierii și învățării fraților care veneau să se instaleze în împrejurimi pentru a profita de știința lui.

Cu ocazia unui nou sejur în Sfântul Munte, Sfântul Macarie îi încredință editarea traducerii operelor complete ale Sfântului Simeon Noul Teolog. În introducerea la această lucrare, care conține învățături atât de profunde despre contemplație, Sfântul Nicodim precizează că asemenea cărți nu sunt făcute doar pentru călugări ci și pentru mireni, căci toți creștinii au fost chemați să trăiască desăvârșirea Evangheliei. El redactă apoi Manualul Duhovnicului (Această traducere poartă numele lui Denis de Zagora, dar e foarte probabil ca Sfântul Nicodim să o fi revizuit în profunzime. El mai compuse și o admirabilă Liturghie spre cinstirea Sfântului Simeon, a cărui prăznuire a instituit-o la 12 octombrie.) și adună într-o culegere unică, după cele opt glasuri și pentru fiecare zi a săptămânii, canoanele închinete Maicii Domnului, cântate la sfârșitul Vecerniei sau la Pavcerniță în Mănăstiri. În afara altor numeroase compoziții liturgice, el publică tot atunci două lucrări, adaptate după renumite cărți spirituale occidentale: Războiul nevăzut de Lorenzo Scuppoi (1589) (sfântul Nicodim se folosise de o traducere din

italiană, care se găsește și astăzi în manuscris la mănăstirea Patmos, și care îi fusese împrumutată fără îndoială de către Macarie din Corint) și Exerciții spirituale (considerată ca o adaptare a renumitului tratat a lui Ignatie din Loyola. Această lucrare este de fapt inspirată din Exercițiile spirituale, precum și din alte opere ale autorului spiritual italian J.P. Pinamonti), care au cunoscut până în zilele noastre un succes nedeținut. Departe de a fi simple traduceri, aceste lucrări au fost profund restructurate și adaptate de Sfântul isihast, care introduse o învățătură fără cusur despre căință, asceză și Rugăciunea lui Iisus. Între timp, cartea despre deasa împărtășire atrase reacții puternice printre călugării care apărau obiceiul, contrar Sfintelor Canoane și tradițiilor apostolice, împărtășirii de numai trei sau patru ori pe an. Acuzată de erezie novatoare, cartea fu condamnată de Patriarhul Procopie. Dar odată cu instalarea lui Neofit VII (1789), interdicția fu suspendată și Colivazii fură recunoscuți drept adevărații apărători ai Tradiției. Calomniile vulgare și ridicole continuă însă să circule în anumite medii

mănăstirești împotriva Sfântului Nicodim, mergând până la a-l acuza că ascunde Sfânta împărtășanie în culionul său pentru a putea să se împărtășească mergând. Dar Sfântul preferă să tacă, neașteptând decât de la Dumnezeu încuviințare și plângea rugându-se pentru convertirea celor care se găseau în greșală în privința pomenirii morților duminica. Ieromonahul Agapie din Peloponez venise la Muntele Athos pentru a propune Sfântului Nicodim să traducă o culegere a Sfintelor Canoane pe care el o pregătise, și să o îmbogățească în comentarii. Sfântul, pentru care viața și disciplina Bisericii erau mai prețioase decât propria sa viață, se puse pe lucru cu îndârjire, reunind patru caligrafi pentru a termina la timp această culegere absolut necesară pe care o numi "Cârma" (Pidalion). El lucră zi și noapte timp de doi ani, adunând, corectând textele greșite sau contradictorii, punând în paralel Canoanele Sinoadelor, cele ale Părinților și decretalele legislației bizantine dar mai ales îmbogățind opera cu un număr impresionant de note care furnizează criteriile pe care le asigură aplicarea

Canoanelor sale la viața Bisericii (Pedalionul rămâne cartea canonică ortodoxă cea mai întrebuintată, iar notele sale sunt adesea considerate ca având autoritate echivalentă celei a Canoanelor). După ce a fost terminată și trimisă la Constantinopol, lucrarea aștepta multă vreme binecuvântarea patriarhală, apoi fu transmisă Ieromonahului Teodoret, care să găsea în România, pentru a fi editată printr-o subscripție a tuturor călugărilor atoniti. Dar acesta din urmă, adversar al Colivazilor și al Împărtășirii dese, introduse corecturi proprii în Pidalion, trădând astfel gândirea autorului și tradiția Bisericii. Când Sfântul luă cunoștință de carte, apărută la Leipzig în 1800, fu profund supărat și strigă : "Ar fi făcut mai bine să mă lovească în inima cu o spadă decât să adauge sau să suprime ceva în această carte!".

Cam în aceeași perioadă, i se aduse la cunoștință faptul că manuscrisul operelor complete al Sfântului Grigore Palama, ce fuseseră adunate cu mari dificultăți și adnotate de Sfântul Nicodim la cererea Sfântului Atanasie din Paros și a Mitropolitului Leon din

Heliopolis, fusese reținut la tipograful său din Viena și distrus de austriecii aflați în căutarea mesajelor de propagandă revoluționară adresate grecilor de către Napoleon Bonaparte. Această veste se adaugă supărării sale și îl făcu să plângă amarnic, nu numai pentru timpul consumat în această lucrare de neînlocuit ci mai ales pentru pierderea unei asemenea comori.

După ce a rămas câtva timp în compania lui Silvestru din Cezareea, în chilia Sfântului Vasile, unde altădată trăise Sfântul Teofil Izvorătorul de Mir, Nicodim își relua viața singuratică și își continuă lucrarea apostolică. Îmbrăcat în zdrențe și încălțat cu saboți greoi, se considera cel mai lipsit de însemnătate dintre toți. Nu gătea niciodată și mânca orez fiert sau miere diluată în apă, însoțită de câteva măslin și fasole muiată. Când era chinuit de foame puternică, se ducea la vecinii săi la masă ; dar cel mai adesea, antrenat în discuții, uita să mănânce. Nu era cunoscut să aibă alte activități în afară de rugăciune și de studiu. La orice ora din zi sau din noapte, putea fi găsit fie aplecat asupra unei cărți fie asupra mesei sale de lucru, fie cu bărbia înclinată

spre partea superioară a trupului, pentru a face să coboare mintea sa în cele mai profunde părți ale inimii și să cheme cu ardoare Sfânt Numele lui Iisus. Devenise cu totul "rugăciune" și prin această uniune intimă cu Hristos harul divin lăsase în inima sa toată comoara Bisericii. Când scria era atât de cufundat în ceea ce făcea încât într-o zi un călugăr venit să îl viziteze și găsindu-l la lucru îi puse în gură o bucată de pâine proaspătă. Când trecu din nou seară pe la el, îl găsi pe Sfânt în aceeași poziție, cu bucata de pâine în gură, ca și cum nu și-ar fi dat seama de nimic.

El redactă atunci un amplu comentariu despre Epistolele Sfântului Pavel, după Sfântul Teofilact al Bulgariei, precum și comentariul Epistolelor Catolice. Compuse de asemenea un comentariu la cele nouă ode scripturale, intitulat Grădina Harului și traduse comentariul Psalmilor lui Eftimie Zigabinos. La fel ca și în toate celelalte opere de artă ale sale, Sfântul Nicodim depășea cu mult sarcina unui simplu traducător. Plecând de la un comentariu tradițional, el îl completa cu note din abundență, pline de mărturii ale celorlalți Părinți ai Bisericii despre nenumărate

subiecte. Izvor nesecătuit, el edită și o selecție a vieților Sfinților din vechime (Neon Eklogion) și Noul Martirologiu: culegere a vieților noilor Martiri, destinată să întărească credința Creștinilor asupriți sub jugul otoman și datorită căreia mulți din cei ce negau existența lui Dumnezeu s-au convertit și s-au adăugat la glorioasa armată a Martirilor. Plin de grijă ca întotdeauna față de educația poporului lui Dumnezeu, el compuse de asemenea un Manual al Bunelor Deprinderi creștine (Hristoiteia), admirabil rezumat al învățămintelor morale ale Sfântului Ioan Gură de Aur.

Zilnic, toți cei care fuseseră răniți de păcat sau de apostazie (lepădarea de credință), neglijând să ceară ajutor de la Episcopi și duhovnici, alergau spre ascetul din Kapsala pentru a găsi vindecare și mângâiere sufletului lor. Și nu numai călugări, ci și mireni veniți de departe, astfel încât Sfântul se plângea că nu putea să se mai dedice rugăciunii așa cum și-o dorea și ar fi vrut să plece din nou într-un loc pustiu și necunoscut. Dar boala îl împiedică de la aceasta. În vârstă de numai 57 de ani, dar epuizat de asceză și lucrările de

editare, care ar putea umple o biblioteca întreagă, el fu slăbit într-atât încât nici o sporire a hranei nu putea să îl vindece. Își părăsi atunci sihăstria de la Kapsala pentru a trăi o vreme în chilia prietenilor săi Skurtei la Karyes (acolo sunt păstrate Moaștele sale, în biserica recent ridicată în cinstea sa), apoi la unul din vecinii lor, călugăr iconograf. Atunci a redactat el, cu prețul a doi ani de muncă, Sinaxarul. Această traducere a Sinaxarului de la Constantinopol, profund revizuită pe baza manuscriselor sale, are și astăzi autoritate în Biserica greacă și a folosit drept suport prezentului Sinaxar.

Se întoarse apoi în chilia sa de la Kapsala, unde redactă bogatul său comentariu al canoanelor sărbătorilor (Eortodromion). Termină această ultimă lucrare în care se regăsește întreaga sa știință teologică și seva sa spirituală, în timp ce era doborât de anemie, își pierduse dinții și devenise aproape surd (1808). Noi calomnii făcuseră ca Atanasie din Paros și alți trei Colivazi să fie condamnați pe nedrept de către Patriarhul Grigore V. Sfântul Nicodim nu putu să îi apere dar se mulțumi să redacteze o Mărturie de credință. Starea sa de sănătate

de altfel nu întârzie să se înrăutățească. După ce a mai revăzut o dată comentariul său despre Anavathmoi, el spuse: "Doamne, scoate-mă de aici, m-am săturat de lumea aceasta!". Din zi în zi hemiplegia i se întinse la toate membrele. El repeta cu voce tare Rugăciunea lui Iisus, cerându-și scuze de la frați că nu poate să o păstreze în secret.

După ce s-a mărturisit și a primit Sfânta Împărtășanie, el luă în mâinile sale Moaștele Sfinților Macarie din Corint și Partenie Skourtaios. Sărutându-le cu lacrimi, spuse: "Ați plecat la ceruri și vă odihniți de virtuțile pe care le-ați cultivat pe pământ, gustând deja din slava Domnului Nostru. Eu sufăr din cauza păcatelor mele. De aceea, pe voi care sunteți Părinții mei, vă implor să mijlociți pentru mine pe lângă Domnul ca să aibă milă de mine și să mă facă demn de locul în care vă găsiți voi". În timpul nopții strigă : "Mor, mor, aduceți-mi Sfânta Împărtășanie". După ce s-a împărtășit, îl cuprinse o asemenea pace și, încrucișându-și mâinile pe piept, răspunse călugărilor care îl întrebau dacă era la odihnă : "L-am făcut pe Hristos să între în mine, cum să nu fiu la odihnă?". Când se făcu

ziuă, la 14 iulie 1809, își dădu sufletul în mâinile Domnului. Unul din cei prezenți strigă: "Era mai bine să fi murit azi o mie de creștini decât Nicodim!". Dar dacă Luceafărul s-a ascuns, razele sale nu au încetat să lumineze Biserica, iar cărțile sale rămân o sursă inepuizabilă de învățătură, de mângâiere și de încurajare la plinătate a vieții întru Hristos.

Cu ale lui rugăciuni, Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

N-au slujit făpturii cugetătorii
 «de Dumnezeu, ci numai
 «Făcătorului; ci groaza focului
 «bărbătește înfruntând-o, se
 «bucurau, cântând: Prealăuda-
 «te Dumnezeul părinților noștri
 «și Doamne, bine ești
 «cuvântat.»

Îmbelșugată țâșnire de
 vindecări cunoscându-te pe tine
 îți strigam cu credință: Bucură-
 te, izvor cu totul de aur care
 țâșnești apa nemuritoare și
 sălțătoare spre viață veșnică.

Pe cleștele de mult preț care a
 purtat în preacuratele ei mâini
 Cărbunele vieții să-l laudăm
 zicând: Bucură-te, Maică a lui
 Dumnezeu, cădelnița de aur de

Dumnezeu lucrată a buneimiresme a Cuvântului.

Bucură-te, război negrăit, în care Cuvântul fără de început Și-a țesut fără mână de muritor veșmântul întrupării Lui; bucură-te, Stăpână, care ai îmbrăcat pe Adam în haina nesticăciunii.

Brazdă neplugărită te-ai arătat, Fecioară, care a rodit izvorul bunătăților, pe Hristos, Care dă drept răsplată răscumpărarea tuturor celor ce-ți strigă ție: Bucură-te, pământ dumnezeiesc, pe care l-a însemnat dinainte proorocul Ioil.

Primul canon al sfântului.

Spre urcușul treptelor unei vieți strălucite îi duci, cuvioase, pe scara cuvintelor tale, pe care ai așezat-o cu înțelepciune, părinte Nicodime, pe cei ce aleargă cu credință la cartea ta pe care Scara Nouă ai numit-o.

Ea o pajiște cu bună-mireasmă a dumnezeiescului Duh, părinte Nicodime, grădină de haruri de viață ne-ai arătat prin limba ta de Dumnezeu grăitoare cartea ta pe care Grădină de haruri ai numit-o.

Eu limbă dumnezeiască și minte de Dumnezeu răpită îmbogățindu-te, sfinte

Nicodime, călăuză sfântă a cuvântului credinței te-ai arătat în anii din urmă, cuvioase, și pe toți îi scoli spre agonisirea celor mai bune.

Al Născătoarei.

Dumnezeiește a lădat sfântul Nicodim mărețiile tale cu adevărat minunate, Fecioară atotlăudată, pe care L-ai strălucit cu arătările de taină ale bunăvoirii tale, ca pe un dumnezeiesc slujitor al tău.

Al doilea canon al sfântului.

Tăria și strălucirea cuvintelor tale dumnezeiești, părinte, și harul de sus și bogata lui țâșnire nu l-au putut nicicum suferi, sfinte Nicodime, cetele părinților înțelepți, care au fost biruiți întru tine.

Și suflet, și trup, și simțiri, și gândire ți-ai curățit, părinte Nicodime, de orice noroi material, de aceea cu înțeleaptă învățătura ne duci spre curățirea și paza minții.

Slavă...,

Eu curăția minții și agerimea gândirii, părinte, ai lămurit cuvintele de Dumnezeu grăitoare ale sfinților Părinți și drept comoară de suflet folositoare ai lăsat Bisericii lui Hristos dumnezeieștile tale scrieri.

Și acum...,

Seninătate cerească și ușoară străpungere a inimii dă-mi, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, și lumina pașilor sufletului meu, ca să umblu frumos în cărările ce mă duc la viața cea de sus, Fecioara curată.

Catavasi: "N-au slujit făpturii...."

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioși, în «cuptor, nașterea Născătoarei «de Dumnezeu i-a mântuit, «atunci fiind închipuită, iar «acum plinită; pe toată lumea «ridică să-ți cânte ție: pe «Domnul lucrurile laudați-L și «L preainălțați pe Dânsul întru «toți vecii. »

Scară înțelegătoare, Fecioară, bucură-te, prin care Cel preadesăvârșit S-a pogorât la mine și pe Adam cel căzut cu dumnezeiasca cuviință l-a înălțat la slava dintâi, care strigă ție: Bucură-te, cort arătător de lumină al Celui ce din neființă la ființă a adus toate!

Liman neînvințat te-ai făcut născând pe Cărmaciul lumii; du-mă din valurile pieirii la limanul mântuirii, ca să strig ție: Bucură-te, Fecioară, acoperă-

mântul și ajutorul celor ce laudă în cântări slava ta!

Urmând cuvintelor dumnezeiești, sfeșnic și masa cerească, car cu multe nume, pat în chip luminos, te numim cu credință și strigăm ție: Bucură-te, pricina bucuriei! Bucură-te, care ai făcut să înceteze durerea Evei!

Singura care ai fost înainte de naștere și în naștere fecioară, și după naștere ai rămas fecioară, ca una care ai născut cu trup pe Cel de necuprins cu mintea, vindecă cu slava ta cea dumnezeiască neputințele sufletelor și trupurilor noastre, ca să-ți strigăm cu mulțumire: Bucură-te!

Primul canon al sfântului.

Izbăvire din patimile păcatului, sfinte, vindecare sufletelor ce pătimesc, mântuire din deznădejdi dă pururi cuvântul tău dumnezeiesc, luminând cu lumina cerească pe cei ce vin la tine cu cucernicie.

Fără răutate și blând te-ai arătat, împodobit cu toată dreptatea, cuvioase Nicodime, și arătând pe fața ta strălucirile cuvioșiei, dulce ca mierea te-ai arătat tuturor ca unul plin de luminarea cea dumnezeiască.

Cu gura ta atotînțeleaptă lămurind acrivia dogmelor ortodoxe, cuvioase Nicodime, i-ai uimit pe toți cei ce veneau la tine din apus și i-ai arătat cu adevărat ca niște pești fără de glas prin curgerea dumnezeieștilor tale cuvinte, părinte.

Al Născătoarei.

Sufletul meu care bolește de patima păcatului și de fierbințeala gândurilor spurcate și viclene, vindecă-l, precurată, și strălucește inimii mele lumina pocăinței, căci spre tine scap eu, ticălosul, să nu treci cu vederea ruga mea, Fecioară.

Al doilea canon al sfântului.

În chip arătat te-ai distins în Athos, Nicodime, cu cuvântul, cu înțelepciunea și cu strălucirea vieții, și te-ai făcut pildă și călăuză mântuitoare tuturor monahilor spre sporirea virtuților, strigând neîncetat: Preoți, binecuvântați, popoare, preainălțați pe Hristos în veci!

Cu cuvântul lui Dumnezeu încingându-te ca și cu o sabie cerească, părinte, și ca și cu o platoșă îmbrăcându-te în harul Duhului, ai întors înapoi taberele ereticilor și duhurilor înțelegătoare, strigând cu veselie: Preoți, binecuvântați,

popoare, preainălțați pe Hristos în veci!

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Comoară de sfințire se vede creștetul tău, revărsând bunamireasmă, părinte; căci vase cu miresme, cum spune înțelepciunea, s-au arătat obrajii tăi, cuvioase, în care ni se amestecă neîncetat mireasma nemuririi și băutura veseliei cea din nepătimire.

Și acum...,

Cea care ai purtat în pânțece cu trup pe Domnul Cel fără de trup, Cel ce este în sânurile Tatălui, Fiul Cel împreunăveșnic cu Tatăl și cu Duhul, înnoind lumea fără stricăciune, sufletul meu cel stricat de răutatea trupească înnoiește-l, Fecioară, cu adevărată pocăință.

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L întru toți vecii.

Catavasi: Pe tinerii cei binecredincioși...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Ca de un chivot însuflețit al lui
 «Dumnezeu, nicidecum să nu se
 «atingă mâna necredincioșilor;
 «dar buzele credincioșilor, fără
 «tăcere spusele îngerului

«cântând, cu bucurie să strige
«Născătoarei de Dumnezeu:
«Bucură-te, cea plină de dar,
«Domnul este cu tine. »

Punte de Dumnezeu dăruită ești, Stăpâna fără prihană, căci prin tine Cuvântul cercetându-i pe cei pierduți i-a tras din moarte la viața fără sfârșit pe cei ce strigă: Bucură-te, atotfericită Născătoare de Dumnezeu, curată pururea fecioară!

Pământul cel curat, din care L-a plăsmuit Hristos pe om, bucură-te, ceea ce nu știi de nuntă; bucură-te, piatră care picuri mierea mântuitoare celor ce străbat pustia vieții și sunt mântuiți cu bunătatea ta, Stăpână!

Ceea ce ne-ai plouat mana vieții, bucură-te, a lui Dumnezeu mireasă! bucură-te, ceea ce ai făcut vie pe cei omorâți oarecând prin gustarea pomului! bucură-te, ceea ce ai deschis intrarea Edenului celor ce strigă: Bucură-te, preafericită Născătoare de Dumnezeu, curată pururea fecioară!

Maică nemincinoasă a Atotțiitorului te-ai făcut, atotlăudată și fecioară nestrucată ai fost păzită după naștere. Cine va lauda deci cum se cuvine mărețiile tale? Ci primește și

lauda mea pe care ți-o înalț din inimă fierbinte.

Primul canon al sfântului.

Învățat în taina Duhului cu adevărat te-ai făcut cu luminarea minții, cuvioase Nicodime, și buchet strălucit al Părinților din vechime prin sfintele tale cugetări, punând înaintea credincioșilor înmiresmatele înțelesuri din cuvintele lor.

Întreagă viața ta ai adus-o din tinerețe Cuvântului dătător de viață ca pe o tămâie și jertfă fără prihană, călcând pe urmele Lui, cuvioase; de aceea cu cunună de înțelepciune te-a încununat cu sfințenie Hristos.

Cu cântări sfinte prăznuim, Nicodime înțelepte, sfântă pomenirea ta, sfințindu-te cu harul tău; ci ca un dar bineprimit primește, părinte, lauda noastră, care te iubim fierbinte ca pe un părinte și dascăl al nostru.

Al Născătoarei.

Cea care L-ai purtat în pântec în chip negrăit, singură atotbinecuvantată, pe Dumnezeu Cel Preaînalt, Care ne-a înălțat din iad, pe mine cel căzut în noroiul patimilor înalță-mă spre înălțările curăției vieții,

Născătoare de Dumnezeu, ajutorătoarea noastră.

Al doilea canon al sfântului.

Desfăcându-te de trupul tău, Nicodime cuvioase, te-ai învrednicit a vedea razele și harurile mai presus de minte ale Treimii, obârșie de dumnezeire, cărora te-ai făcut părtaș și moștenitor, de Dumnezeu grăitorule, că unul ce ai dus întru toate viață preadumnezeiască.

Ea niște flori de primăvară cinstitele tale cuvinte revărsă mireasma vieții și bunamireasmă din Dumnezeu; căci pajiște de tot felul de învățături te-ai arătat, Nicodime de Dumnezeu înțelepțite, luminătorule al Bisericii, podoaba ortodocșilor.

Slavă...,

Desfătare cerească luând de la Dumnezeu, de Dumnezeu purtătorule Nicodime, și de viața fără sfârșit dezmiertându-te, păzește-i și acoperă-i cu rugăciunile tale pe cei ce cu dragoste te cinstesc pe tine.

Și acum...,

Sfeșnic de aur prealuminos al strălucirii Tatălui, Curată, tron al lui Dumnezeu pe care-l înconjoară cu frică multă puterile cerești, Marie singură

pururea fecioară, luminează-mi mintea cu lumina poruncilor Celui ce a strălucit din pântecel tău.

Catavasi: "Tot neamul omenesc...,

LUMINÂNDĂ

Cu dragostea filozofiei dumnezeiești hrânindu-te, ai secerat bogăția înțelepciunii celei mai de sus, părinte Nicodime, de Dumnezeu înțelepțite, organul teologisirii și locuitorule împreună cu îngerii, cu care roagă-te pentru noi, de Dumnezeu purtătorule.

Slavă..., Și acum...,

a Născătoarei:

Dând trup lui Dumnezeu Cel mai presus de ființă, Fecioară, ai surpat osânda Evei prin nașterea ta și izvor de binecuvântare ai țâșnit celor ce te slăvesc și te propovăduiesc cu dreaptă-credință Născătoare de Dumnezeu, pururea fecioară.

LĂ LĂUDĂ

**Se pun stihirile pe 4,
Glasul 1:**

Pomenirea purtătoare de lumină a sfântului Nicodim dascălul nostru să o prăznuim cu dragoste, căci viețuind cuvios în virtuți a bineplăcut lui Hristos și călăuză a învățăturilor sfinte

s-a arătat prin Duhul Cel dumnezeiesc.

Tot Athosul să salte veselindu-se, luminat fiind de bogatele revărsări și tainicele daruri ale dumnezeiescului și înțeleptului Nicodim, căci ca un lucefăr strălucit luminează marginile lumii.

În pajiștile dumnezeieștilor Scripturi zburând ca o albină, părinte, ai strâns de acolo cu dreapta gândire dulceața mierii harului și cu înțelesurile lor sfinte și dumnezeiești veselești sufletele noastre.

Preasfântul și preacinstitul tău creștet înconjurându-l cu credință îl sărutăm cu dragoste, Nicodime preafericite, și din el scoatem har dumnezeiesc și ne înmiresmăm în Duhul de darul vieții celei neâmbătrânitoare.

Slavă..., **Glăsuț al-8-lea.**

Să trâmbițăm cu trâmbiță de cântări, să dănuim sărbătorește și să săltăm veselindu-ne de purtătoarea de lumină pomenire a dascălului nostru. Preoți și monahi să alerge împreună și să bată din palme în laude cântând pe purtătorul de Dumnezeu ca pe unul care a țâșnit iarăși lumii izvoarele învățăturilor sfinte izvorând din Eden. Adunările ortodocșilor adunându-ne să laudăm pe nou-arătatul

luminător al Ortodoxiei, comoara înțelepciunii, vistieria virtuților, gura Mângâietorului, tăblița purtărilor cuviincioase, limbă de Dumnezeu grăitoare a teologiei, sfeșnicul luminos al înfrânării, lira dogmelor drepte, călăuza dumnezeiască a binecinstitorilor, pe care laudându-l să zicem așa: Nicodime de Dumnezeu înțelepțite, fă-ne înțelepți cu învățăturile tale și roagă-te pururea Treimii pentru cei ce te cinstesc pe tine!

Și acum...,

Să trâmbițăm cu trâmbiță de cântări, căci plecându-se de sus împărăteasa a toate, Fecioara Maica, încununează cu binecuvântări pe cei ce o laudă; împărați și stăpâni, alergați și bateți din palme laudând în laude pe împărăteasa care a născut pe Împăratul Care a binevoit să-i dezlege cu iubire de oameni pe cei stăpâniți înainte de moarte. Păstorii și dascălii adunându-ne să laudăm pe Maica preacurată a Bunului Păstor, sfeșnic de aur, norul purtător de lumină, pe cea mai largă decât cerurile, chivotul cel însuflețit, tronul frumos al Stăpânului, vasul de aur purtător de mană, poarta închisă a Cuvântului, scăparea tuturor creștinilor, laudând-o în cântări dumnezeiești să zicem:

Palatule al Cuvântului, învrednicește-ne pe noi cei smeriți de împărăția cerurilor, căci nimic nu e cu neputință mijlocirii tale.

Doxologia mare, troparele, ecteniile și apolisul.

LĂ LITURGHIE

La Fericiri punem 8 stihuri 4 din Cântarea a 3-a, și 4 din Cântarea a 6-a din Canonul sfântului.

Întru împărăția Ta când vei veni, pomeneste-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Pe 12

Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Pe 10

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate, că aceia se vor sătura.

Pe 8

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Țimplutu-te-ai de lumină cerească curățindu-ți mintea, sfinte Nicodime, și ca un luminător atotluminos ai strălucit Bisericii în anii din

urmă spre câștigul binecinstitorilor.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Harul dumnezeieștilor tale cuvinte a strălucit în tot pământul ca un fulger ceresc, curățând purtările oamenilor și ducându-i la lumina poruncilor Ziditorului.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Sfeșnic al gândirii dumnezeiești, trâmbița răsunătoare a lui Dumnezeu, limbă de Dumnezeu grăitoare, lăudat fie după datorie astăzi în cântări dumnezeiești de Dumnezeu grăitorul Nicodim.

Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Curățindu-ți prin înfrânare încordată sufletul și trupul de noroiul oricărei împătimirii, ai plugărit harurile nepătimirii, de Dumnezeu înțelepțite Nicodime, și prin cuvântul tău pe toți îi îndemni spre dobândirea acestora.

Fericiți veți fi când, din pricina Mea, vă vor ocări și vă vor prizoni și, minșind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Soare nou arătat te-ai arătat Bisericii lui Hristos, Nicodime, luminând pururea plinătatea

ortodocșilor cu razele cuvintelor și îndemnurilor tale.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Mare dascăl te-ai arătat, Nicodime, ca unul care ai făcut și ai învățat voia lui Dumnezeu; de aceea de mari cinstiri te-ai învrednicit de la Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Slavă...

Preadumnezeiesc în virtuți și preaînțelept în cuvânt și înțelepciune te-ai arătat în Athos, ducând mintea monahilor spre taina celor mai desăvârșite, de Dumnezeu înțelepțite.

Și acum..., a **Născătoarei** :

Sfeșnic cu șapte lumini al luminii dumnezeiești, bucură-te, Pururea Fecioară, care luminează cu strălucirile lui de taină pe cei ce-ți strigă cu cucernicie: Bucură-te!

TROPARELE.

Glasul al 3-lea.

Cu harul înțelepciunii împodobit fiind, sfinte părinte, trâmbiță de Dumnezeu grăitoare și călăuzitor al virtuților te-ai arătat, Nicodime de Dumnezeu grăitorule; căci tuturor ai predat învățăturile mântuirii, arătând lumina curăției vieții prin bogăția

cuvintelor tale dumnezeiești, prin care ai strălucit ca o lumină lumii.

ĂLȚĂL, glas 1.

Pe luminătorul Athosului, odrasla Naxosului și învățătorul de Dumnezeu insuflat al întregii Biserici, pe Nicodim cel plin de înțelepciune dumnezeiască să-l cinstim credincioșii, căci cerești învățături izvorăște celor ce strigă: Slavă lui Hristos Celui ce te-a slăvit pe tine! Slavă Celui ce te-a încununat pe tine! Slavă Celui ce prin tine cele de folos ne dăruiește.

CONDĂC, glasul al 8-lea:

Ca un preabun învățat în viața virtuoasă și dascăl purtător de Dumnezeu al buneii-cinstiri te cinstește Biserica Ortodoxă; căci primind din cer darul harului, prin dumnezeieștile tale scrieri îi luminezi.

APOSTOLUL

Din Epistola către Galateni (5, 22-26; 6, 2): „Fraților roada Duhului este...

(Caută sâmbătă din săptămâna 27 după Pogorârea Sfântului Duh.)

EVANGHELIA

de la Ioan (XIV, 21-24).

(Caută Evangelia din ziua de 26 mai).

Chinonic

Întru pomenire veșnică va fi dreptul. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

MEGALINARA

Bucură-te, noule luminător al Bisericii și podoaba sfântă a credincioșilor! Bucură-te, sfeșnic purtător de lumină al monahilor, Nicodime preafericite, lauda Athosului

